

אכילתו, לא התירה את הדבר אלא לצורך אכילתו ביום טוב, ולא לצורך אכילתו בחול. ומכל מקום נחלקו חכמים, מה הדין אם אפה מיום טוב לחול, [כגון אחר גמר סעודתו, שבוודאי לא יאכל עד הערב].

לדעת רבה – אף על פי שאסרה תורה לאפות מיום טוב לחול, זה שאפה מיום טוב לחול **אינו לוקה** כי יש להחשיב את אפייתו כאפיה ליום טוב, שכן אם היו מזדמנים לו אורחים בו ביום, היה מאכילם, ומאחר שיתכן שיהא צורך באפיה זו ליום טוב, אין לוקים עליה [=אמרינו, הואיל ומיקלעי ליה אורחים חזי ליה, השתא נמי חזי ליה^א]. ומכל מקום, לכתחילה ודאי אסור לאפות מיום טוב לחול.

ולדעת רב חסדא – אף על פי שיתכן שתהא האפיה לצורך היום, מאחר שלמעשה אפה לצורך חול, **לוקה על כך** [=לא אמרינו, הואיל ומיקלעי ליה אורחים חזי ליה, השתא נמי חזי ליה].

עיסת כלבים שהרועים אוכלים ממנה

לחם הנעשה לכלבים, ואין הרועים אוכלים ממנו, אינו נחשב לחם. אבל אם הרועים אוכלים ממנו, **דינו ככל שאר לחמים, לכל הדברים הבאים.**

א. חיוב חלה.

הלש עיסה כשיעור עיסה של מדבר, חייב להפריש ממנו חלה, שנאמר, "וְהָיָה בְּאֶכְלֶכֶם מִלֶּחֶם הָאֶרֶץ תְּרִימוּ תְרוּמָה לַה'". ראשית עֲרִסְתֶּכֶם חֲלָה תְרִימוּ תְרוּמָה פְּתוּמָה גֶרֶן פֶּן תְּרִימוּ אֶתָּה" (במדבר ט"ו י"ט-כ'), ועיסת הכלבים, כשהרועים אוכלים ממנה, היא נקרא לחם, וחייבת גם כן בהפרשת חלה.

ב. עירובי חצרות.

כשיש בחצר² אחד בתים של בני אדם שונים, אסרו חכמים לטלטל מהבתים לחצר, עד

^א ותימה, הא אמר בשבת פרק המצניע, הרודה חלות דבש ביום טוב, סופג ארבעים, ואמאי לוקה לרבה ... נימא הואיל דמקלעי אורחים ... ואין לומר, דשאני התם, דאפשר לעשותו מערב יום טוב, דלענין אוכל נפש אין לחלק בין אפשר ללא אפשר ... ויש לומר, דמיירי שהדביש הדבש, ואינו ראוי לאכילה אלא לכתושה דגמלי. אי"נ שתלש חלות דבש סמוך לחשכה, ולא היה שהות אפילו באו אורחים לאכלן. [תוס'].

² כל חצרות שבתלמוד לפני הבתים, ויוצאים דרך חצר לרשות הרבים או למבוי. [רש"י].